EV. THEOLOGUSOK OTTHONA KÖNYVTÁRA SOPRON

XX. évf. 1933 szeptember 9. szám.

AZ ÁG. H. EV. MISSZIÓ-EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta. Előfizetési ára: 1 évre 1 pengő. Postatakarékpzt. számla 17.270 sz.

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

SZERKESZTI: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL és NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: D. BÁRÓ PODMANICZKY PÁL, EGYETEMI TANÁR.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Sopron, Károly magaslati-u. 4. Kiadóhivatala: Győr, Petőfi-tér 2.

Legsürgősebb külmissziói feladataink.

Ha az ember feladatról beszél, nem szabad felednünk, hogy a feladat mindig azzal a céllal van összefüggésben, melyet az ember maga elé tüzött. Itt is tehát mindenek előtt azt a kérdést kell tisztáznunk, hogy mi a külmisszió célja?

Rámutathatnánk mindenek előtt a keresztelési parancsra (Máté 28, 19—20). Ennek szavai azonban nagyon az általánosságban mozognak. Sokkal határozottabban megtaláljuk a külmisszió céljának megjelölését Róm. 14, 4. és 11-ben: „Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék." Ehhez az apostol még ezt fűzi hozzá: „Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja". Még rövidebben is ki lehet fejezni ezt azzal a jelszóval, mely az én diákkoromban a norvég diákszövetségeknek jelszava volt s melyet ezek az angol diákmozgalmaktól vettek át: „Tegyétek királlyá Jézust!" A keresztény misszió célja tehát: Jézus országát az egész földön felállítani, kiépíteni s ebből a célból folynak a mi missziói feladataink.

Egy dolgot azonban meg kell jegyeznünk. Jelenleg már nem az ujszövetség időszakában élünk. Nem szabad elfelednünk, hogy az az idő mégis más volt. Kérdés: könnyebb-e vagy, nehezebb a missziói munka jelenleg, mint az apostolok korában volt. Felelet: igen is és nem is! Egy tekintetben könnyebb lett; mert hiszen 2000 év mult el azóta, ami annyit jelent, hogy 2000 év tapasztalatai vannak mögöttünk. Alkalmunk volt arra, hogy azokat a drága kincseket, melyek akkor még rejtve voltak, kiássuk. Másrészről azonban mégis sokkal nehezebb és küzdelmesebb lett a munka, mint az az apostolok korában volt. Nehezebbé tette mindenek előtt az, hogy szakadás támadt azóta a keresztyénség mint hit és a keresztyénség neve alatt szereplő nép között. Akkor keresztyén hit és keresztény nép egyet jelentett. Ma sok álkereszténységet látunk magunk körül, ami akkor még nem volt található. Nehezíti a munkát 2.-szor az, hogy a mi időnkben az idegen népek és idegen vallások már nem helyezkednek a passivitás álláspontjára keresztény misszióval szemben. Nem nézik tétlenül annak munkáját, hanem támadólag lépnek fel s ez a tudatos ellenséges állásfoglalás a kereszténységgel szemben. Tulajdonképen még csak néhány évtizede található ez meg, de ez okozza jórészt, hogy a keresztény misszió válságba jutott. Ezt a válságot még Budapesten is éreztem, a zsidó missziói munkában. Megértük például azt, hogy

a zsidók körében mozgalom indult meg, melynek célja nagyon egyszerűen így fejezhető ki: Krisztust akarta, de a kereszténység nélkül. Hasonló jelenséget tapasztalhatunk például Indiában is, ahol az indiai keresztények és az indiai népek a történeti kereszténységgel szemben ugyancsak szembe helyezkednek. Ez a misszió harcát még sokkal súlyosabbá teszi. Megemlíthetjük még azt is, hogy a mi időnkben nem csupán a kereszténység folytat missziót, hanem más vallásuak is, például éppen Európában a buddhizmus, továbbá különösen Afrikában és Ázsiában a mohamedánizmus. Ez utóbbinak eredményei még felül is multák a keresztyén misszió eredményeit. S ehhez még egy dolgot jegyzünk meg, ami kell, hogy gondolkodóba ejtsen: nagy népek, melyek azelőtt kereszténynyeknek tartották magukat, elfordultak a keresztyénségtől. Itt különösképpen Oroszországra gondolok. Mivel az orosz kommunizmusban bizonyos vallásos elemek is megtalálhatók, azért ez különösen az ifjúságra nézve nagy vonzóerővel bír. Ime a mai helyzet! S ez nem olyan helyzet, amellyel tréfálni lehetne.

Kérdés már most, hogy, ha ilyenek a körülmények, mit kívánnak ezek tőlünk. Ezek a körülmények mindenek előtt keresztény életünknek világos koncentrációját kívánják. Jobban számot kell vetnünk azzal, mint azt eddig tettük, hogy mi a lényeges és mi az esetleges vonás a mi kereszténységünkben. Meg kell tanulnunk egyidejüleg azt, hogy minden esetleges vonást, amit magunk találtunk ki, elvessünk. Számon kell vennünk azt, hogy mink van s megbecsülni mindazt, amit a mi atyánktól kaptunk. A keresztyénségből nem csinálhat senki lelki lukszust magának. De viszont fantasztikus keresztyénségre sincs ma szükség. Komoly, valódi, élő keresztyénség, ez kell! Keresztyén hitünk fegyvereit össze kell gyűjtenünk s fegyvereinket tisztán kell tartanunk; mentesen portól és rozsdától. Fegyvereinknek, melyekkel küzdünk rövid fegyvereknek, vagyis közelharcra alkalmas fegyvereknek kell lenniök. Rövid az idő, minden vágásnak találnia kell. Hosszú fegyverekkel küzdve, levegővel hadakozunk. Erre nincs idő. Nem folytathatunk szélmalomharcot. Don Quijotte módjára. Ez a harc — és itt nem a mindennapi élet, hanem a misszió harcáról beszélek — rendkívül komoly harc s ha szabad egy személyes vallomást tennem, megvallom azt, hogy én bár érzem e feladat teljes jelentőségét, mégis félek e harctól, úgyhogy rendszerint úgy szoktam tenni, hogy az első csapást én fogom fel, csak azután megyek támadásba. Még valamit hozzá kell tennünk az elmondottakhoz. Fegyvereinknek nemcsak tisztáknak, hanem éleseknek is kell lenniök. Nem árnyékok ellen harcolunk, amelyek nem tudnának megsebezni bennünket. Ha csak a zsidó misszióról beszélünk is, elég tapasztalatot szerezhetünk arról, hogy milyen mérgezett nyilakkal tudnak sebezni elleneink. A mi kardunknak is éles vágást kell tenni, de természetesen ezt is szeretettel, mint az orvos késének s a vágás is a főcél szolgálatában álljon.

Mindezek után a következőket szeretném hangsúlyozni. A keresztyén élet és munka két egymáshoz közeli pólus közt folyik

le. Ezek egyike a kontempláció, a szemlélődés, másika a cselekvésbe lépés, az aktivitás. Ha túl soká elmélkedünk, elfut a cselekvés ideje, tehát nem szabad túl soká fontolgatnunk, természetesen azonban az aktivitásból meg kell ismét találnunk az utat vissza a kontemplációhoz. Mihelyt a cselekvésig eljutunk, újabb és újabb kérdések merülnek fel, melyekre ismét feleletet kell keresnünk. Ilyen kérdés például az, hogy hol és hogyan kezdjünk munkába. E kérdés bizonyára önök előtt is felmerült már. Engedjék meg, hogy erre pár szóval tanácsot adjak.

Keressenek mindenek előtt saját cselekvési területet és ne áruljanak másokkal egy gyékényen. Ne aggodalmaskodjanak má-

A kardoskuti konferencia résztvevői.

sok dolgai felől. Ne törjék továbbá fejüket mások nehézségei felett, hanem menjenek a maguk utján. Egy további kérdés az, hogy kit állítsanak munkába. A missziói munkások kiválasztása rendkívül nehéz s egyuttal sürgős feladat is. Jönnek talán majd emberek, akik azt mondják: „Itt vagyok én, megvan elhivatásom a missziói munkára.“ — Ez minden esetre nagyon szép s mégis nagyon óvatosan kell fogadni az ilyen ajánlkozásokat. Én elmondhatom magamról, hogy ha magamtól kellett volna elindulnom a missziói munkára, talán sohasem indultam volna el s még ha el is indultam volna, nem maradtam volna ott. Aki helyesen akar szólni, annak ezt kell mondani: „Az én egyházam, az én barátaim, az én köröm, az a közösség tehát, amelynek tagja vagyok, érez missziói hivatást és én szolgálni akarok neki. Ez a tudat, hogy én nem egyedül vagyok, hanem másoknak kiküldöttje, képviselője, erősít,

segít bennünket minden akadályt legyőzni s magunkat minden nehézségen keresztül küzdeni. Az Én-jük körül mozgó emberek egyébként sem kellemesek, az Én-keresztyének egyenesen veszedelmesek, az Én-missziói munkások pedig valósággal átkot jelentenek. Nagyon sokat rontottak már ezek, nem lehet velük egy okos szót sem szólni, mert mindent magukra vonatkoztatnak s magukból vezetnek le s ha nehézségek elé kerülnek, összetörnek.

Van még valami, ami szintén sok veszedelmet jelent azokra nézve, akik kezdők a missziói munkában s ezek a missziói jelentések, melyekkel nagyon sok visszaélés történt már. Az ilyen jelentések csak akkor őszinték, ha nemcsak sikerekről, hanem vereségekről is be mernek számolni. Sajnos, még a mai nehéz időkben is a missziói jelentések jó része csak győzelmekről akar beszámolni. A helyes magatartást azonban röviden egy mondatban foglalhatom össze, mellyel bizonyára mindnyájan egyetértenek: Az igazi lovag és derék katona sohasem beszél a győzelmeiről, hanem inkább a kudarcairól, mert tudja, hogy a győzelem nem csupán az övé, a vereség ellenben csupán az ő rovására irandó. Ezért dicsekvés helyett inkább megalázza magát s nem feledi el kudarcait s hibáit, mint azoknak okát. Ép így van misszió terén is. Ha a lelkek követik a bizonyságtételt s engedelmeskednek a missziói munkásnak, tudja, hogy ez nem az ő érdeme, hanem Istené. Ha ellenben nem követik őt, akkor vessen számot magával s vizsgálja önmagát. mi az oka az eredménytelenségnek.

Midőn a jamboree-n voltam, egy norvég barátommal arról beszélgettem, mit cselekedjék az a missziói munkás, aki kifáradt: maradjon-e, vagy pedig térjen inkább haza. Beszélgetésünk eredménye ez volt: ha harcodban, prédikációidban, imádságaidban semmi feleletet nem kapsz, akkor jobb, ha haza térsz, — vigyázzunk arra, hogy itt nem eredményt, hanem feleletet, választ mondottam. Ha csak valamelyes feleletet is kaptál, akkor kötelességed, hogy ott maradj és dolgozz tovább. A felelet alatt pedig úgy az emberek részéről, mint az Isten részéről jött feleletet értem, különösen pedig az utóbbit. Mi emberi buzgalmunkban mindig hajlandók vagyunk arra, hogy túlságos hangosan kiáltsunk, túlságos lármával harcoljunk, Isten feleletei azonban mindig csendesek, rövidek, de annál világosabbak s határozottak s ez rendszerint így hangzik: „Menj csak tovább!“ *Johnson Gisle.**

* (A kardoskuti konferencián gyorsirással jegyezte Büki Jenő mekényesi lelkész.)

A misszió és a Biblia.

Irta: **Horeczky Béla.**

Misszió Bibliával. 1859-ben protestáns misszionáriusok kezdtek új munkát, új alapokon és pedig Bibliával s ma a japán keresztyénség hatalmas lendülettel halad végső célja: a szigetország teljes krisztianizálása felé.

Madagaszkár szigetén az 1820-ik évben szintén protestáns misszionáriusok kezdtek munkát és mindjárt Bibliát adtak a megtértek kezébe. Fájdalom, I. Ranavalo (1828—61) nemsokára véres üldözést zúdított a fiatal keresztyén egyházra.

A fehér misszionáriusoknak el kellett hagyniok az országot (1835). A keresztyének száma ekkor még alig néhány száz volt, de ezek bibliaolvasók voltak. Némelyiknek egész Bibliája, másiknak Ujtestamentoma vagy evangéliuma volt. Egy kisded csapat — a fővárostól bizonyos távolságra eső hegyen, a szigorú tilalom dacára is összegyülekezett imádságra és Szentírás-olvasásra. 25 esztendeig dühöngött az üldözés. Sokakat vérpadra hurcoltak, másokat máglyán égettek el. A keresztyének pusztába és barlangokba menekültek. Azt mondják, hogy e szörnyü esztendők alatt valami 10.000 ember szenvedett vértanu halált vagy kínzásokat. A hívőknek nem volt más tanítójuk, nem volt más tanácsadójuk, gyengeség idején más erősségük, bajban más vígasztalójuk, halálban más reménységök — csak *a Biblia*. Titokban olvasták, elásták, féltékenyebben őrizték, mint az aranyat. Mikor a Biblia lapjai a sok használat miatt elnyűttek, egyes fejezeteket kézírással sokszorosítva terjesztettek s friss vetés és aratás következett.

Mikor 1861-ben I. Ranavalo meghalt s az üldözés vihara elcsendesedett, a keresztyének száma nemhogy megfogyott volna, de sok ezerre sokszorozódott (a mártírok vére az egyház magvetése!). A friss Biblia szállítmány megérkezése után oly roppant, vásárlásra éhes tömeg ostromolta a Biblia-raktárt, hogy a bolt ajtókat le kellett zárni és az ablakon át kiadogatni a könyveket.

A pogányok szemrehányása. A földkerekség nyelveit és nyelvjárásait 1600-ra becsülik s ezek közül a Biblia vagy annak egy része még több mint 900 nyelvre és nyelvjárásra nincs lefordítva. *Drága emberi lelkek élnek a földön, akikért Krisztus meghalt, és akik egyetlen e angéliumot sem mondhatnak a magukénak.*

Az 1900-as évek elején történt, hogy Kalkutta mellett egy éltes mohamedán asszony — kit falujában vallásos buzgósága miatt nagy tiszteletben tartottak — megkérdezett egy misszivnáriusnőt: „Mennyi ideje annak, hogy Jézus meghalt a bűnösökért?“ A misszionáriusnő megmagyarázta, hogy ez nagyon régen történt. „Akkor miért nem szólt nékem erről az Isten? Régen értesítenie kellett volna engemet!“ A misszionáriusnő félbeszakította, hogy Istent nem szabad megvádolni. — Erre az éltes nő szivetreszkettető komolysággal folytatta a számonkérést: „Akkor hol voltál Te ez alatt az idő alatt, hogy én sohasem hallottam e csodás történetet? Nézz reám! Már hajlottkorú asszony vagyok. Egész életemben az előírt imádságokat morzsoltam, alamizsnát osztogattam, a szent helyekre zarándokoltam. Testem kiszáradt a böjtölésben... és most ez mind hiába való! Hol voltál mindezideig?!“

Ez az esengő és egyszersmind szemrehányással teli kérdés fel kellene, hogy ébressze az alvó keresztyénséget! Indiából, Kínából, Japánból, Törökországból felénk hangzik a kiáltás: Nézzetek reánk! Egész életünkben az előírt imádságokat morzsoltuk, a szent helyekre zarándokoltunk, testünk kiszáradt a böjtölésben... és mindez hiábavaló! Hol voltatok mindezideig??!! **Vége.**

A nehézségek és bajok

mérhetetlenre fokozódtak. Bizonyos tekintetben tanácstalanul állunk velük szemben. Senki sem tudja megmagyarázni, hogy miért kellett ezeket megérnünk. Nekem az az érzésem, hogy Isten mindezen keresztül tanítani akar, hogy Ő reá, egyedül Ő reá nézzünk. Semmi sem idegenebb a misszió embereitől, mint a kétségbeesés... Sohasem volt aktuálisabb a misszió számára, mint ma: félelemmel és rettegéssel kérdezni, mint Pál: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?“ (Ihmels lipcsei mlcsiói igazgató évi jelentéséből és Hammitzsch felügyelő körleveléből.)

Egyéni, családi, iskolai, templomi imádkozásaink alkalmával gondoljunk a külmisszióra!

Adjunk hálát!

1. Hogy Jézusnak nagyobb a hódító ereje végeredményben, mint a Sátánnak. 65. Zsolt. 2. v.

2. A kardoskuti konferenciáért, hogy azon az itthoni ébresztő munkára való elhivatottságunk újabb igazolást nyert.

3 A Lipcsei Misszió keletafrikai munkájáért annak 40 éves jubileuma alkalmából.

Imádkozzunk;

1. Hogy a világszerte kibontakozó és a lutheri szellemhez közelebb álló *új ébredés* hazánkban is mind több felismerőjére találjon.

2. Hogy a nagy német egyházi átalakulás közelebb vigyen a Krisztus teste építésének eddig a hívők által is sokszor elhanyagolt gondolataihoz.

3. Hogy az Isten országának keresése még a magunk üdvbizonyosságának megszerzésénél is drágább legyen nekünk.

4. A nyiregyházi konferenciáért és közgyűlésünkért: okt. 7—9.

A misszióról való megemlékezésre különösen szenteljük oda minden hónap második keddjének estéjét. A szept. 12 i megemlékezés alapigéje: 65. Zsolt. 2—9.

HIREK.

A kardoskuti konferencia. A misszió és Istenországa barátai, akik evangélikus anyaszentegyházunkban baráti közösségben szolgálják az ébredés ügyét s ápolják az egymás iránti szeretetet, augusztus hónap 15—17. napjain Istentől megáldott konferenciát tarthattak a Hódmezővásárhelyhez tartozó kardoskuti egyházközségben, amelynek buzgó lelkipásztora Jancsó András evang. lelkész. A konferencia lefolyásának részletes ismertetését megtalálhatja az érdeklődő Gáncs Aladár titkárunk tollából a Harangszó idei 35-ik számában. Lapunk szükre szabott hasábjain csak rövid összefoglalását adhatjuk. Közöljük továbbá Johnson Gisle előadását és a konferencián résztvevőkről készült fényképet (utóbbit a Harangszó szívességéből). A konferencia tagjai Orosházán és Tótkomlóson is tartottak vallásos estély keretében előadásokat. Továbbá a kardoskuti tanyákon 4 helyen. Maga a konferencia Luther Márton születésének 450-ik évfordulója alkalmából középponti témául a 2. hitágazat lutheri magyarázatát vette. A közös bibliai elmélkedések alapjául Péter apostol 2-ik levelének első része szolgált. A jóságos Isten megáldott bennünket már azzal is, hogy várakozásunkon felül jelentek meg barátaink a tanyai konferencián: 100-nál több nemhelybeli fordult meg körünkben, köztük Kovács Andor főesperes, kormányfőtanácsos, aki konferenciánkat szeretetteljes szavakkal üdvözölte. Hálát adunk mennyei Atyánknak, hogy Szentlelke érezhetően közöttünk és bennünk volt a konferencia napjain s az előadókat felhasználta eszközeiül arra, hogy a lelkekben hitet, szeretetet erősítsen és komoly meggondolásokat, elhatározásokat keltsen. Köszönjük vendéglátó tanyásgazdáinknak szívességét, akik a nagy és szorgos munkaidőben értünk fáradoztak igazi atyafisagos szeretettel. Kérjük Urunkat, a Jézus Krisztust, hogy a kardoskuti konferenciát tegye következményeiben és kihatásaiban áldássá egyesek lelkében, egyházunk életében!

Tanácsülés. A Misszióegyesület tanácsa a kardoskuti (Csongrád megye) konferencia alkalmával augusztus 16 án az ottani imaházban Dr. Molnár Gyula és Németh Károly elnöklésével tanácsülést tartott, amelyen a konferencia tagjai közül is többen résztvettek. Broschkó G. A. pénztárosi jelentése szerint az Egyesület 3000 pengőt juttatott a Lipcsei Missziónak. Gáncs Aladár titkár bejelentette, hogy az Egyesület konferenciáját és közgyűlését október elején Nyiregyházán fogja Isten segítségével megtartani, amikor a nyiregyházi tanyákon is négy helyen tartunk evangelizációs összejövetelt. 1934-ben lesz az Egyesület 25 éves jubileuma, amelyre az előkészületek folyamatban vannak. Túróczy Zoltán jelentést tett a Missziói Lapok kiadóhivatali ügyeiről; a lap anyagi helyzete teljesen rendben van; nagy sajnálattal vette az ülés Túróczy Zoltánnak azon bejelentését, hogy a kiadóhivatal vezetését tovább nem vállalhatja s neki igen nagy értékű, buzgó fáradozásáért köszönetet mondott; a kérdésben a közgyűlés fog érvényesen határozni. Kunst Irén kínai misszionáriusnőnek azon javaslata is foglalkoztatta az ülést, hogy esetleg a reformátusokkal szövetkezve állítsunk fel egy misszionárius előkészítő intézetet; a javaslat a közgyűlés elé kerül, a tanács azt óhajtaná, hogy az egyházunk által tervbevett lelkészképző szeminárium keretében valósuljon meg Kunst Irén szép gondolata. Javaslat tétetett arra is, hogy az Egyesület mintegy hivatalosan szerveztessék meg min-

den gyülekezetben, esperességben és egyházkerületben; a tanács a javaslatot nem fogadta el, mert inkább azt szeretné, hogy Isten Szentlelkének indítására alakuljanak mindenütt olyan körök és társaságok, amelyek a külmisszió szent ügyét imádkozó lélekkel hordozzák. Javaslat történt atekintetben, hogy az Egyesület vegye fel munkaprogrammjába az amerikai magyar evangélikusok lelki gondozását; az ülés, bár elismeri a munka nagy jelentőségét és sürgősségét, a javaslatot nem tette magáévá, mert az amerikai evangélikus magyarok lelki gondozását egyetemes egyházunk elismerte saját feladatának. Belák Sándor tokaji lelkész javaslatát a külmisszió „kisbarátainak" megszervezés tárgyában az ülés örömmel fogadta s megkérte a javaslattevőt, hogy tervét dolgozza ki s terjessze a közgyűlés elé.

A budapesti tagok júl. 12.-i összejövetelén Németh Károly egyh. elnök számolt be a Lipcsei Misszió ez évi közgyűléséről. Dr. Csia Sándor főorvos, a Ref. Missziói Szövetség alelnöke német és angol utjának benyomásairól beszélt. Máté 5, 5 ről Gáncs Aladár tartott bibliamagyarázatot. A szelidség nem a felettünk, hanem az alattunk valókkal szemben tünjék ki legjobban. — Aug. 8-án imaóra volt a kardoskuti konferenciáért. Felolvasásra került a titkár hosszabb levele Róm. 10, 12-ről. A hihanyi visszhang kopik. De mennyivel szomorúbb lenne, ha mi bennünk kopnék meg a visszhang Isten igéjével s számunkra ma elhangzó vezényszavaival szemben. Az imaórát Dr. Molnár Gyula vil. elnök vezette be Kolosse 4. 2—3-ról szóló magyarázattal. Többen imádkoztak. Mindkét nyári összejövetelünkön aránylag szép számmal vettek részt. Legközelebbi óránk szept. 12-én lesz este ½6 kor. (Üllői ut 24. imaterem.) Beszámolót tartunk a kardoskuti konferenciáról.

Ózdi gyermekek! Örömmel hallottunk a ti kis missziói munkátokról. Szép, hogy gyűjtő útra is indultatok. Így nevelődtök jó munkásokká itthoni egyházunk számára is. Megsugom nektek, hogy készülőben van a külmisszió kis barátainak szövetsége. Ebben bizton számítunk reátok. Örülünk, hogy az ottani missziói csoport egy külön munkást tart el a külmisszióban. Szeretnénk, ha az ózdi evangélikusok által eltartott misszionáriustól levelet közölhetnénk. Sugjátok ezt meg vezetőiteknek! I. Korint. 15, 58. A titkár bácsi.

A lipcsei misszió egyik új állomásán a legelső jelentkező a keresztségre egy nyomorék volt. Két álló napig kellett a térdein kúszni, míg a mercdek hegyi ösvényeken célhoz érkezett. A többi jelentkezőre is igen mély hatással volt, amint naponként előcsuszott a mindkét lábára béna benszülött, hogy résztvehessen az órákon és istentiszteleten.

A Biblia Spanyolországban. Spanyolország népe megérett az evangéliomi ébredésre. Ezt mutatja az is, ami nemrégiben történt Madridban, az ország fővárosában. A kormány támogatásával könyvhetet tartottak, amelyen a legjobb könyveknek csináltak hathatós propagandát. Spanyolország minden nagyobb könyvkiadó vállalata felhasználta ezt a kedvező alkalmat s mindenkinek legnagyobb csodálkozására a Biblia Társulat bódéja volt a leglátogatottabb s a Társulat az egész héten többet adott el, mint akármelyik kiadóvállalat. A közoktatásügyi államtitkár és Madrid polgármestere is meglátogatták a Társulat kiállítását s néhány evangéliomi vezetőember társaságában lefényképeztették magukat. A közoktatásügyi államtitkár többszáz Bibliát rendelt az új népkönyvtárakba. — Ezzel szemben szólhatunk arról is, hogy mi a helyzet Magyarországon. Itt megtörtént, hogy egy nagy alföldi város polgármestere nem engedte meg a Biblia árusítását a miniszteri engedéllyel biró kolportőrnek azzal a kijelentéssel, hogy X. városnak nincs szüksége Bibliára! Reméljük Istentől, hogy ezt a polgármestert elvezérli annak az igazságnak felismerésére, hogy a magyar alföldi nagyvárosnak is szüksége van Bibliára, amely nélkül elpusztul a föld színéről.

A Lipcsei Misszió vezetőségét a bevételek újabb nagymérvű csökkenése arra kényszerítette, hogy minden fizetett alkalmazottjának fizetését úgy a munkamezőn, mint idehaza újabb 20%-kal, immár összesen 40%-kal csökkentse. Kérjük a misszió Urát, hogy ébressze fel a hívekben az adakozási készséget s adjon lelki erőt a misszionáriusoknak, hogy buzgalmuk a mostoha viszonyok alatt se lohadjon le! Itt minálunk, evangélikus egyházunkban a külmissziói adakozás nem volt olyan mértékű, hogy valamelyes felvilágosító és propaganda munkával nemcsak hogy az eddigi segélyt ne tudnánk megadni, hanem nagyobb megerőltetés nélkül és számbavehető áldozathozatal nélkül még

EV. THEOL. KÖNYVTÁR SOPRON.

fokozható is ne volna. Kérjük különösen a lelkész és a tanító urakat, szíveskedjenek e szent ügy érdekében fáradozni és munkálkodni gyülekezetükben és iskolájukban.

Az első magyar könyv megjelenésének 400 éves jubileumát ünnepelték május végén. Hálásak lehetünk, hogy az első magyar könyv Szent Pál leveleinek fordítása volt. Komjáthy Benedek készítette és egy nő, még pedig Kanizsay Dorottya, Perényi Imre nádor özvegye volt a könyv sugalmazója és kiadója.

Az első könyv, amelyet az amerikai indiánok nyelvére fordítottak Luther Kis Kátéja volt.

Új könyvek. Felhívjuk a Missziói Lapok olvasóinak szíves figyelmét a közel jövőben megjelenő következő könyvekre: *Túróczy Zoltán* „Ime!" címen körülbelül 40 szószéki igehirdetést, bibliaórát és konferenciai előadást tartalmazó könyvet ád ki; *Szabó József* győri püspöki másodlelkész lefordította Jones Stanley keletázsiai és indiai misszionárius egyik könyvét „Krisztus mindenütt" címen; mindegyik könyv okt. 31-re jelenik meg, előfizetési áruk szept. 15-ig egyenkint 3 pengő 50 fillér. — *Dr. Báró Podmaniczky Pál* egyetemi tanár lefordította Edquist Márta Északi fény c. könyvét, amely Laestadius életrajzát ismerteti; előfizetési ára nov. 1-ig 2 pengő 50 fillér; megjelenik dec. 1-én. — *Özv. Vargha Gyuláné* lefordította V. Rappard Emmy Anyánk című könyvét, amelyben az írónő édesanyjának, Rappard Henriknének életrajzát írta meg; előfizetési ára okt. 31-ig 2 pengő 50 fillér.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. misszióegyesület pénztárába 1933. június hó 21-től f. évi augusztus hó 14-ig befolyt összegekről:

Tagdíjak: Reif Pál Bpest 4.— P, Dr. Molnár Gyula elnök Bpest 5.— P, Korcsek Zs. Frigyes Kisalag 4.— P, Ág. hitv. evang. diakonissza anyaház Győr 10.— P.

Offertóriumok: Sámsonháza 6.66 P, Iklad 16.44 P.

Adományok: Mühsam Eliz Bpest 6.— P, Bpesti II. ker. középiskolai tanuló ifjúság 10.— P, „Atom" 3.— P, özv. Szimeiszter Sándorné Lébény 1.— P, Balek Mária Lébény 2.— P, Pongrácz Mihályné Kapolcs 3.— P, „Atom" 3.— P, Kutas Kálmán Szombathely 5.— P, Borcsiczky Károly Bpest 10.— P, Markó Emma Salgótarján 5.— P, Zarándi Attila Bpest 1.— P.

Perselygyűjtések: Szarvasi evang. iskolák 48.93 P, Bpesti Deák-téri evang. elemi iskola III. oszt. 2.53 P, Bpesti Üllői uti imaházban július 11-én tartott külmissziói óra 3.45 P, Taschner Ilonka Bpest 4.95 P, Fasori lelkészi hivatal Bpest 11.— P, Tóth Aladár evang. tanító Nemeshany —.91 P, Bpesti Üllői uti imateremben aug. 8-án tartott missziói óra 2.24 P, Taschner Ilonka Bpest 2.92 P.

Adományok a Missziói Lapokra: ifj. Gyurátz Jánosné Gór 20 fill., Takács Lajosné Magyarszombathely 30 fill., Diószeghy Endréné Irsa 50 fill., özv. Spratek Lipótné Sopron, Kosztra Pál Bócsa, Dr. Tirtsch Gergely Kőszeg, Karsay Jolán Győr, özv. Schmidshoffer Józsefné Sopron, Szabó János Izmény, Molitorisz János Ostffyasszonyfa, özv. Sárkány Györgyné Szarvas, Mayer Pál Iklad, Huszár Sámuelné Budapest, Petrik Ella Sopron és özv. Dankó Sománé Szarvas 1—1 P, Wagner József Alsónána 1.10 P, Galbács István Budapest, Dr. Ebner Ferencné Budapest, Molnár Sándor Sobor 2—2 P, Karner Frigyes Kőszeg 3 P, Johnson Gisle Budapest 4 P, Kalmár László Székesfehérvár, özv. Józsa Lászlóné Kispest 5—5 P.

Felkérem a tagokat, hogy tagdíjaikat mielőbb beküldeni szíveskedjenek.

Végül kérem a tagokat és a hittestvereket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: offertórium, gyűjtés, vagy adományok címén könyvelendő el a küldött összeg.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1933. aug. 19 én.

Broschkó G. Adolf pénztáros
IV., Deák tér 4. I. 1. sz.

Csekkszámla száma 16.188.

Németh Vilmos könyvnyomdája Szentgotthárdon.